

+

Lov og Evangelium

NR. 3

MARS 2014

50. ÅRGANG

Foto: Ingar Gangås

«Ordet om korset er vel en dårskap for dem som går fortapt, men for oss som blir frelst, er det en Guds kraft.» 1Kor 1:18

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet: Redaktør Ingar Gangås
Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Gangaas

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rølfesnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvår og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96 / 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Ditt kors, o Krist

*Ditt kors, o Krist, ble verdens sol,
dets lys ei grenser kjenner.*

*Ditt kors, o Krist, ble ærens stol,
der livets lue brenner.*

*På korset åpner du din favn
for hver forvillet synder.*

*Fra korset, i din Faders navn,
du verden fred forkynner.*

*Fra korsets tre din kjærlighet
hver ensom sjel bestråler.*

*Dens guddomskraft vel ingen vet,
dens dybde ingen måler.*

*Og frøs enn alle hjerter til,
ble lukket alle hender,
din kjærlighet dog varm og mild
mot hele verden brenner.*

*La slukkes alle lys på jord,
la stenges alle veie!*

*Den som har funnet korsets spor,
har evig nok i eie.*

(Edin Holme, 1924. Sb 248)

Redaksjonelt

Bildet på forsiden er tatt i Bolivia. Her skjedde det for noen år siden en stor ulykke. En lastebil fullastet med folk på vei til et evangelisk stevne fikk problemer med bremsene og raste utfor – flere hundre meter. De fleste omkom, bare noen helt få berget livet. I dag står korsene på kanten av stupet som en påminning.

Dette nummeret inneholder en giro-blankett – for deg som ønsker å gi en frivillig gave til NLL slik at «Ordet om korset» kan nå ut til enda flere.

Hedningen går fortapt

Av Ingar Gangås

«For Gud gjør ikke forskjell på folk, alle som syndet uten å ha loven, skal gå fortapt uten loven, og alle som har syndet under loven, skal dømmes ved loven. For ikke de som hører loven, er rettferdige for Gud, men de som gjør etter loven, skal bli rettferdiggjort. For når hedninger, som ikke har loven, av naturen gjør det loven byder, da er disse, som ikke har loven, seg selv en lov. De viser at den gjerning loven krever, er skrevet i deres hjerter. Om det vitner også deres samvittighet og deres tanker, som innbyrdes anklager dem eller også forsvarer dem – på den dag da Gud skal dømme det skjulte hos menneskene, etter mitt evangelium, ved Jesus Kristus.»

Rom 2:11-16

Disse versene er ikke lette å forstå. De bærer med seg et veldig alvor. Hvis

hedningen går fortapt, hvordan kan vi som har hørt evangeliet sitte stille og ikke fortelle dem om Jesus?

Misjonær Hudson Taylor ble så sterkt grepet av dette alvoret at han måtte reise til Kina. I det store riket levde millioner av mennesker som ikke hadde hørt ordet om Jesus. Misjonsorganisasjonen China Inland Mission så dagens lys og Taylor fikk over 50 års tjeneste blant unådde i innlands-Kina. I løpet av få år ble 800 misjonærer antatt og reiste ut som vitner. Tanken på at hedningene gikk fortapt, og at han var medskyldig dersom han ikke fortalte dem «om det han selv hadde sett og hørt», drev ham ut.

Den naturlige gudsåpenbaring

Alle har en viss kunnskap om rett og galt. Loven er skrevet i våre hjerter. Samvittigheten forsvarer eller anklager

Innhold, mars 2014

Redaksjonelt.	side 2
Hedningen går fortapt. Av Ingar Gangås	side 3
Han setter sitt liv til. Av Carl Olof Rosenius (1816-1868)	side 6
Våre lamper slukner (5). Av J. F. Løvgren	side 7
Fristedet. Av Oddvar Lønnerød	side 9
Møtekalender.	side 11
Vil også dere gå bort? Av C. Asschenfeldt-Hansen	side 13
Den rikeste mannen. Fortelling	side 15
Nattverden – den nye pakts måltid. Av Per Bergene Holm	side 16
Det haster! Av Ingar Gangås	side 19
Sendebud i Kristi sted.	side 20

våre gjerninger. På dommens dag skal vi dømmes etter det åpenbaringslys vi har fått. Det innebærer at vi skal dømmes ulikt. Men det betyr ikke at det er noen urettferdighet hos Gud. Den som er blitt mye betrodd skal dømmes hardere enn andre. Jesus felte en sterk dom over fariseerne som hadde nøye kjennskap til loven og ville være gode forbilder for andre, uten selv å bøye seg for loven og ta imot Jesus til frelse.

Våre gjerninger avslører hvem vi er. Når det heter i Skriften at vi skal dømmes etter våre gjerninger, betyr ikke det at vi blir frelst ved gjerninger. Du blir frelst av nåde – for Jesu skyld. Men det er med oss slik som med det gode eller det dårlige tre. Vi bærer enten god eller dårlig frukt, avhengig av hvem vi er. I dommen skal alle avsløres på det en *er* – det vil si på hvilket forhold vi har til Jesus.

Da vil noen innvende og si at det er bedre for hedningene å være ukjente med evangeliet, for da kan de ikke dømmes etter kjennskapet til Jesus. Men den slutningen kan vi ikke trekke ut fra avsnittet her fra Romerbrevet. Selve *naturretten* lærer oss at alle mennesker kjenner bevisstheten om rett og galt. Også en tyv, som har en sløvet samvittighet fordi han har vennet seg til å stjele fra andre, protesterer

«Hvis hedningen går fortapt, hvordan kan vi som har hørt evangeliet sitte stille og ikke fortelle dem om Jesus?»

«Gud vil at alle mennesker skal bli frelst. Evangeliet skal forkynnes for alle folkeslag, og så skal enden komme. Det haster – både *hjemme og ute*.»

dersom noen tar noe fra ham selv. Og alle mennesker har en naturlig guds-åpenbaring – en bevissthet om at det finnes en evig og allmektig Gud. Ikke alle har hørt at det er Bibelens Gud, men alle folk på jorden har nedlagt i seg en lengsel etter Gud.

Da Paulus holdt sin tale på Areopagos i Aten, sa han: «Atenske menn! Jeg ser at dere på alle måter er meget religiøse. For da jeg gikk omkring og så på deres helligdommer, fant jeg et alter med denne innskrift: For en ukjent Gud. Det som dere altså dyrker uten å kjenne, det forkynner jeg dere» (Apg 17:22-23). «Han lot alle folkeslag av ett blod bo over hele jorderike, og han satte faste tider for dem og bestemte grensene mellom deres bosteder. Dette gjorde han for at de skulle søke Gud, om de kanskje kunne føle ham og finne ham – enda han ikke er langt borte fra en eneste av oss» (Apg 17:26-27).

Alle for dommen

Denne ene, sanne Gud skal vi *alle* møte en dag – og stå for hans domstol. Og det er her at ordene ovenfor blir så alvorlige, for Bibelen sier også: «Alle som syndet uten å ha loven, skal

gå fortapt uten loven». Det er meget sterke ord. Hvem kan leve med et slikt alvor hengende over seg, når vi vet at det ennå er mange som ikke har hørt evangeliet? Hva skjer med hedningen som ikke får høre fordi jeg er ulydig «mot det himmelske kall»? Og hvilken dom felles over mitt liv, som kjenner evangeliet om Jesus og hans vilje, og ikke gjør noe med det?

Det haster!

Gud vil at alle mennesker skal bli frelst. Evangeliet skal forkynnes for alle folkeslag, og så skal enden komme. Det haster – både *hjemme* og *ute*.

Paulus skriver i Romerbrevet (10:13-17): «For hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst. Men hvordan kan de påkalle en som de ikke er kommet til tro på? Og hvordan kan de tro på en som de ikke har hørt om? Og hvordan kan de høre uten at det er noen som forkynner? Og hvordan kan de forkynne, uten at de blir utsendt? Som skrevet står: Hvor fagre deres føtter er som bringer fred, som bringer et godt budskap! Men ikke alle var lydige mot evangeliet. For Jesaja sier: Herre, hvem trodde vel det han hørte av oss? Så kommer da troen av forkynnelsen som en hører, og forkynnelsen som en hører, kommer ved Kristi ord».

Bibelen advarer oss mot å «leve etter kjødet» og dyrke oss selv. Jesus døde for alle, «for at de som lever, ikke lenger skal leve for seg selv, men for ham som døde og oppstod for dem» (2Kor 5:15).

L&E

Kjenner du noen

som vil ha glede av å motta «Lov og Evangelium»? Bladet er gratis og kommer med 10 nummer i året.

Hensikten med det er først og fremst oppbyggelig, det vil si at vi gjerne vil dele Guds ord med våre lesere. Det er mange ord og mye informasjon i vår tid, men liten plass for og lite stillhet til det som betyr mest: å høre og lese Guds ord til frelse!

Det er med stor sorg vi ser på den stadig økende verdsliggjøring og ugudelighet i vårt kjære fedreland!

Dersom du vil gi bladet til noen du kjenner, send navn og adresse til ekspedisjonen:

Lov og Evangelium
v/Magne Ekanger,
Rolfesnesvegen 892,
5420 Rubbestadneset,
på sms: 412 45 598
eller e-post:
magne.ekanger@haugnett.no

Så vil han sende disse personene et nummer av bladet, med vedlagt brev og spørsmål om de ønsker å bli abonnenter. Vi har inngått svarsendingsavtale med Posten som gjør at de som ikke vil motta bladet videre, kan returnere svarbrevet, uten at det koster dem noe.

Han setter sitt liv til

Av Carl Olof Rosenius (1816-1868)

«Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde setter sitt liv til for fårene.»

Joh 10:11

Du er kanskje fredløs, gledeløs, kald og ulykkelig, og du har ikke noen venn å dele dine urolige tanker med. Men her skal vi gi deg trygg rettledning om hvordan du skal få et varmt, lykkelig og fredfullt hjerte. Hvordan skjer det? Jo, bare ved at du får se Jesus og feste ditt blikk på ham når han sier: «Jeg er den gode hyrde, den gode hyrde setter sitt liv til for fårene.»

Får du dette inn i ditt hjerte, skal det nok begynne å bli varmt der inne. Ja, du skal få en usigelig glede og lykke. Be Gud vise deg den barmhjertighet at han gir deg en stille ånd og et åpent sinn når du hører Herren si disse ordene. Tenk så på hvem han er som taler.

Tenk på at det er den sanne hyrde som du taler med når du ber. Det er din Frelser. Se på ham og hør ham si: «Jeg er den gode hyrde, den gode hyrde setter sitt liv til for fårene.» Og se, det er ennå bare hans ord du betrakter.

Se ham siden i selve gjerningen som omtales. Se hans villighet i lidelsen, hans bitre død. La så disse ordene:

«Får du dette inn i ditt hjerte, skal det nok begynne å bli varmt der inne. Ja, du skal få en usigelig glede og lykke.»

«setter sitt liv til for fårene,» forklare for din sjel alt det du ser. Se hvordan han frivillig gikk frem mot mørkets makt da de lette etter ham i hagen. Hør hva han sa: «Er det meg dere leter etter, så la disse gå». Se hvor stille han går til retterstedet og lar seg gjennomføre på hender og føtter til korsets tre. Og når du ser ham i dette dødens alvor, så hør ham si: «Jeg gir mitt liv for fårene.»

Våger du ennå å mistro hans kjærlighet og godhet imot deg? La nå din Frelser være den han er, nemlig den evige og ufattelige godheten som ikke engang kunne se på at folket i ørkenen sultet, eller at en mann hadde en visser hånd. Hvor mye mindre kan han da se din sjel i noen slags fare uten å komme deg til hjelp! Det var jo nettopp for sjelens frelse han kom til verden.

*Utdrag fra Husandaktsboken,
Lunde forlag 1973*

Husk

å gi ekspedisjonen beskjed om adresseendring når du flytter!
Dette gjelder også for deg som har fått ny gateadresse.

Våre lamper slokner (5)

Av J. F. Løvgren

9.

Anstein Mobekk var i krigshumør da han kom hjem fra menighetsmøtet mandag kveld.

– Denne båtbyggeren! buldret han da han var vel innenfor døren. Han gjør meg snart gråhåret. Han skulle –

Bulderet døde plutselig hen da han fikk tak i sin hustrus ansikt. Nå så han også at gamlemor og Emly var nokså nedfor. Hans munn ble stående halvåpen, mens han glodde uforstående fra den ene til den andre.

– Det er best du lar båtbyggeren være en stund, sa fru Lina gråtkvalt.

– Hva – hva er det? stammet han.

– Helge er kommet hjem fra hytteturen syk. Han har gått til sengs og har feber.

Mobekks løvemot og krigshumør var med ett vekk.

– Har du sendt bud etter doktoren?

– Jo, han er ventendes.

Mobekk var som et lam, eller et hjelpeløst barn. Han var skjelvende i røsten og nær gråten. Og plutselig følte han at han hadde bruk for Gud. Følelsen gjorde ham varm og rørt.

– Det er godt Gud vet om oss, sukket han med fuktige øyne.

Dette var noe nytt for Mobekk. Han var mann for å greie brasene i forretningen. Men dette her var ikke hans område. En sykdom kunne ikke stanses med forretningsklokskap eller noen forstandige pennestøk. Han var med ett blitt så liten og ydmyk. Det var leit

Båtbygger Lyngheids vitnesbyrd om at Jesus sto utenfor hjertedørene og banket, hadde skapt uro hos mange i menigheten. Pastor Bjørnås var redd for å støte de unge – og grosserer Mobekk som var en økonomisk støtte. Nå hadde Bjørnås store forventninger til at pastor Ling skulle komme. Alle måtte aktiviseres i forberedelsene.

Red.

at han hadde hatt så bitre tanker mot Lyngeid. Han var jo i grunnen en bra kar som bare ville det som rett var. Ved en leilighet fikk han vel vise ham litt vennlighet. Bare nå Gud ville la det gå godt med Helge!

Gamle fru Mobekk tilbød seg å være inne hos Helge om natten.

Så gikk de til ro.

Mobekk og hans hustru ga seg god tid med andakten før de la seg. Han ble liggende våken en stund etter at hustruen hadde sovnet. Han følte seg så underlig til mote. Det var liksom så beroligende med denne ømheden som var kommet over ham. Han var så nær Gud, liksom. Å jo, han var mottagelig for påvirkning her ovenfra. Det kunne nok bare bety at Jesus var innenfor hos ham.

Med denne sikre forvissningen sovnet han.

→

Etter middag kom legen.

– Det er tegn til lungebetennelse, sa han alvorlig. Vi skal imidlertid se på det til i kveld. Da kommer jeg igjen.

Det var i ettermiddagskontortiden at Stian Røst sto ukallet inne på sjefens kontor. En stor beslutning lyste, liten og redd, ut av øynene hans. Holdningen var ærbødig, enda før Mobekk så opp. Men da han gjorde det, stusset Røst, så han nær hadde rettet ryggen. Sjefen så så mild og god ut.

– Nå, min kjære Røst.

Stian stusset enda mer. Han var visst kommet i et lykkelig øyeblikk.

– Jo, det var – hm – om sjefen kunne tenke seg muligheten av – hm – ja, rent ut sagt, om jeg kunne få et beskjedent lønnstillegg.

Mobekk trommet tankefullt på skrivebordet.

– Lønnstillegg, Røst far?

– Ja, om sjefen ikke tar det fornærmelig opp.

– Slett ikke, slett ikke. Lønnstillegg! Ikke så ganske umulig, det nei. De har vært hos meg lenge nå, Røst?

– Ja, omkring tolv år.

– Hm, ja. De har vært en tro arbeider. Det kan jeg rose Dem for.

Røst trippet av glede. Dette her var for godt til å være sant.

– Ja, ja, Røst. Sånn på stående fot kan jeg jo ikke avgjøre det. Om et par dager kanskje. Ja, la oss si det. De hører innom her i anledningen om et par dager. Ville gjerne se litt på årsoppgjøret først.

Mobekk fordypet seg mye i Bibelen i kveldens løp. Det var nå engang trøstekilden. Moren skottet litt ironisk og bedrøvet på ham av og til. Nå da han ikke var fullt så redd for Helge, fikk han liksom litt mer tid til å ergre seg over sin mor. Ikke for det. Mor gjorde ikke en katt fortredd. Men det at hun hadde øynene med ham, støtt og stadig, når han leste og hørte på andakt – ja, hva mente hun egentlig med det?

Han kunne just hatt det så godt og fredelig nå, hadde det ikke vært for det.

Nei, gamle folk var ikke gode å bli klok på!

Tre, fire dager etter var spenningen over. Helge kom seg. Emly begynte så smått med musikken igjen. Mobekk koste seg med en sigar foran radioen – om kvelden. Huset fikk litt etter hvert sitt gamle preg. Det eneste som var annerledes, var at bestemor var tausere enn før, og at hun holdt seg mye inne hos seg selv. Emly hadde forskrekket fortalt sin mor at hun hadde hørt bestemor gråte der inne en dag hun gikk forbi døren.

– Jeg er redd bestemor blir gammel, sa mor bare.

Så en ettermiddag banket Røst på døren til Mobekks privatkontor.

– Kom inn!

Stemmen var lav og kort. Røst la straks merke til det og ønsket seg til sjøs. Men det var jo ikke annet å gjøre enn å gå på.

Det varte lenge før Mobekk så opp. – Nå? Spurte han skarpt.

- Ja, unnskyld, men det var det lønnstillegget vi snakket om.
- Fælt så De maser om det.
- De sa jeg skulle nevne det igjen.
- Ja, ja da. Jeg har også tenkt over saken. De får –

Mobekk nyste i det samme, og ga seg tid med å pusse nesen. Røst lysnet. Han syntes det hørtet håpefullt ut med

den avbrutte bemerkningen: De får –
– De får nøye Dem med det De har, fortsatte Mobekk.

Røst glippet hjelpeløst med øynene og fuktet leppene for å få sagt noe. Men Mobekk kom ham i forkjøpet.

– Årsoppgjøret stiller seg ikke så gunstig som jeg hadde tenkt.

Audiensen var forbi.

→

Fristedet

Da Guds eiendomsfolk var gått over Jordan og inn i Kana'ans land, gav Gud gjennom sin tjener Moses bud om at det skulle velges ut noen byer som fristeder for at de som av vanvare slo noen ihjel kunne fly dit (5Mos 19:1-3). Veiene skulle også gjøres i stand, slik at manndraperen kunne nå fram, så ikke blodhevneren nådde ham igjen.

Gud er en hellig Gud som vredes over all synd. Synden kom inn i verden ved ett menneske og døden ved synden, og døden trengte igjennom til alle mennesker – fordi de syndet alle. Guds vrede hvilte over alle. Den som synder skal dø.

Men tenk du. Det var noe i Guds hjerte. Han utvalgte oss i Kristus før verdens grunnvoll ble lagt, for at vi skulle være hellige og ulastelige for hans åsyn, idet han i kjærlighet forut bestemte at vi skulle få barnekår hos seg ved Jesus Kristus etter sin viljes frie råd. Han har gitt oss et fristed i Kristus som en fortapt synder kan

fly hen til og bli berget fra blodhevneren.

Djevelen er vår svorne fiende som anklager oss dag og natt for Guds åsyn. Verden anklager oss, og «verste fienden ber du djupt i din eigen barm», slik sangeren sier det.

Les i Guds Ord og se hva det står:
– Hvem vil anklage Guds utvalgte? Gud er den som rettfærdiggjør. Hvem er den som fordømmer? Kristus er den som er død, ja hva mere er, som også er oppstanden, som også er ved Guds høyre hånd, som også går i forbønn for oss.

Der, i fristedet, i Jesu fullbrakte frelsesverk, er du evig trygg. Her kan du få hvile ut, på en grunn som evig står, om jord og himmel selv forgår.
– Å fly til den fristaden skjønn, til Frelserens vunder og sår, barmhjertighet der du skal finne, forløsning i blodet du får.

*Oddvar Lønnerød,
L&E 9-1989*

10.

I bussen som gikk utover Fjordgata satt Bjørnås og Ling.

Bjørnås hadde lirket sin kollega og hans koffertler lengst mulig bakover i vognen for å være unna sjåføren. De hadde en dempet samtale der bak.

De var nokså ulike de to. Bjørnås slank og nett og vel påkledd. Knærne som stakk fram fra den åpne frakken, hadde skarp press. Under det glattbarberte, fine ansiktet satt et pent knyttet slips om den skinnende snippen.

Ling var mer friskåren og kraftig, uten å være egentlig stor. Han hadde et karakteristisk ansikt. Det var regelmessig og sterkt med en bred hake. Et viljeansikt. I de brune øynene var det et fryktløst og granskende blikk.

Begge var vel førti år.

– Jeg ville bare orientere deg litt før du kommer i hus, sa Bjørnås dempet.

– Jeg er vant til å orientere meg selv, sa Ling en smule avvisende. Men la gå.

– Jo, ser du. Vi hadde tenkt å få plassert deg hos grosserer Mobekk. Men så har de hatt sykdom der. Nå ja. Du skal altså til Lyngeid, en båtbygger.

– Småkårsfolk?

– Nei, ikke egentlig det heller. De har et prektig hjem. Ikke stort just, men rent som gull. Det er mannen som –

– Nå da?

– Han er noe for seg selv.

– Gretten?

– Nei. Er du gal? Han er litt av en svermer eller fanatiker.

Bjørnås lo unnskyldende og beroligende.

– Sjåfør! Vil De stoppe her. Jeg glemte

meg ganske vekk. Vi har kjørt et par hus forbi.

Bremsene skurret, og bussen sto med et rykk.

De gikk av og satte koffertene på den hardfrosne brøytekanten, mens Bjørnås betalte.

Bussen gikk videre.

– Vi må skynde oss, Ling. Det skal være møte klokka åtte.

De to pastorene ringte på hos Lyngeid. Det var fruene som lukket opp. Bjørnås presenterte:

– Pastor Ling – fru Lyngeid, din vertinne for en måned.

– Velkommen, sa hun enkelt.

Det var varmt og lyst i stuene. Lyngeid kom inn fra kjøkkenet med Tordis ved hånden. Åpen og hjertelig kom han Ling i møte.

– Vi har ikke tid til noen dikkedarer. Kom, så setter vi oss til bords.

Han gikk foran ut i kjøkkenet, men lot de andre sette seg først etter at Ling hadde hilst på Dordi og Per. Ingen gjorde unnskyldning for at de satte gjestene på kjøkkenet. Det var heller ikke noe å gjøre unnskyldning for. Kjøkkenet var stort og lyst og luftig. Pene, blå gardiner hang for vinduene. Innenfor skapenes glassdører sto tingene i orden på de hvitkleddede hyllene. Kveldsmaten var ikke overdådig, men passende for sunne mennesker. Og det var nok av den.

Ling la merke til at Lyngeid ikke reklamerte med å la den fremmede høre hvor flinke barna var til å lese for maten. Han henvendte selv et par hverdagslige ord til Gud om velsignelse

Møtekalender

Mars

21.-23.	Ueland, Varhaug Oddvar Dahl
21.-23.	Nardo, Trondheim Dag Rune Lid
25.-30.	Østre Kvelde Lars Fossdal
25.-30.	Høyland bedehus Egon Jensen
29.-30.	Askim Martin Fjære

April

05.-06.	Årnes Per Bergene Holm
08.	Stokkhaugen Ingar Gangås
09.	Dolmøy, Hitra Ingar Gangås
10.	Fenes Ingar Gangås
11.	Krokstadøra Ingar Gangås
11.-13.	Svarstad Per Bergene Holm

22.-27.	Gyland Odd Eivind Stensland
29.-4/5	Bangsund Lars Fossdal

Påskeleir

12.-15	Ungdomsleir Haugli Arthur Salte, Kristian Fjære, Asbjørn Fossli, Lars Fossdal
--------	--

Påske

16.-18.	Steinsdalen Finn Indrebø
17.-18.	Mosvik Ingar Gangås
18.	Fossnes Martin Fjære
19.	Østre Kvelde Martin Fjære
20.	Fossnes Martin Fjære
20.-21.	Randaberg Reidar Thorbjørnsen

over maten og gjesten.

Ling vekslet et blick med Bjørnås.

– Dette var lite svermerisk, sa det.

– Bare vent, sa *det* Bjørnås svarte med.

- - -

Alt fra første stund var stemningen slik i kirken at det *måtte* hende noe. Ryktet var gått foran Ling, og huset var fullt fra golv til galleri. Musikkoret var på plass og parat. Instrumentene lå ferdig stemt på bordet i rad og rekke. De unge på plattformen skuet forvent-

ningsfulle og nervøse ut over den tett-pakkede forsamlingen. Nede ved døren dannet det seg en kø. Det var ikke flere sitteplasser. Da ble dørene til lillesalen slått opp. Bønnemøtet var ferdig. Det hadde ikke vært svært mange der inne. Det så glissent ut. Men salen ble øyeblikkelig full da dørene kom opp.

Og nå kom pastorene.

Bjørnås nikket opprømt til høyre og venstre. Ling gikk rett på og rett fram. Skrittene var hurtige og energiske. Han

hengte frakk og hatt fra seg og gikk opp på plattformen. Fra det øyeblikk av var kirken og forsamlingen, ja alt, under hans hender. Det hele var blitt én organisme under én dominerende vilje.

Mannen der oppe viste ingen overdreven vennlighet, hilste ikke på noen. Han bare lot øynene gå rundt på sangerne og tok liksom et mål av dem. De fleste følte som en slags frysning ned over ryggen, idet de underkastet seg den sterke makt som lyste ut av øynene. – Stem i, sa han kort.

Det klang, og de sang, taktfullt og kraftig.

– En til, venner! En til!

Under sangen hadde Ling stillet seg på talerstolen. Han var dirigent. Han dirigerte med sin åndsmakt. Sangerne følte det, og forsamlingen følte det. De var som bløt leire i hans hender.

Sangen holdt opp. Da nevnte han en enkel, kjent sang med kor. Orgelet satte i. Forsamlingen sang. Ved slutningen av første vers rakte han hånden i været. – Kraftigere, venner! Kraftigere! Syng med alle. Organisten spiller svakere. Og de sang. De så på hverandre og smilte. Men de sang. Et vell av lyd. Som vannenes brus. Orgeltonene druknet. – Koret om igjen!

De sang om igjen en gang. Et øyeblikk så det ut som de var ferdige. Men så stemte de i enda en gang, uten oppfordring. Da smilte Ling. Han hadde fått dem med. Men nå kastet han inn: – Vi reiser oss og ber.

En sterk susing gikk gjennom kirken da den store skaren reiste seg.

– Bjørnås, Bakke og Lyngeid leder oss

i bønn. Han nevnte navnene på de tre han kjente navnene på.

Bjørnås ba, henført og salvet.

Bakke fortsatte, rolig og dagligdags.

Pause.

– Lyngeid!

Stillhet.

Lyngeid sto langt nede. Hans øyne brant og glødet, mens de stirret opp på prekestolen. Øynene ba for seg, samtidig som en rolig stolthet lyste ut av det varme ansiktet.

Det var et forferdelig øyeblikk. Ling holdt på å miste grepet på forsamlingen. Det viste seg tegn til uro. Da reddet han situasjonen. Han ba selv.

Det ble en underlig bønn. Ordene var korte og kraftige, lett dirrende av en voldsom bevegelse som sprengte på innenfra. Men selv følelsen syntes å være under kontroll av hans vilje. I slutningen av bønningen nevnte han motstandsånden, og ba Gud slå den ned.

Lydelige sukk rundt om ga til kjenne at forsamlingen var enig med ham.

Lyngeid led kvaler i sin sjel. Dette var tredje gang han ble sunget ned. Han var igjen på en måte satt utenfor.

Musikkoret sang en sang. Og så kom talen. For en tale det var! Det var et under av logikk, framført med overbevisende kraft, i lettfattelige, rammenne uttrykk. Folk kunne se tingene for seg.

- - -

At det ble ettermøte, var noe folk regnet med.

*Utdrag fra «Våre lamper slokner»,
Antikkforlaget 1993.*

Forts. neste nr.

Vil også dere gå bort?

Av C. Asschenfeldt-Hansen

Mange trekker seg tilbake

I det foregående (Joh 6:51-60) har Jesus snakket om sitt liv og at han skulle gi sitt kjød og blod. Han hadde også snakket om hvor nødvendig det var at disiplene tilegnet seg dette. Og denne talen hadde støtt mange.

Herren tar ikke bort det som forarger dem (v. 61-64). Det verken kunne eller skulle tas bort, fordi det var sannheten som var blitt sagt til dem. Men han gir dem nøkkelen til å forstå det han sier på en rett måte (v. 63).

Disiplene ble satt på prøve

«Men det er noen av dere som ikke tror», føyer Jesus til (v. 64). Jesus gjenomskuete, slik også Johannes bemerket det, fra første stund «hvem det var som skulle forråde ham». Av Jesu ord (v. 64-65) forstår vi at han holdt denne talen i synagogen i Kapernaum nettopp for å sette alle dem som fulgte ham, på prøve. Ved denne prøven skulle skillet bli klart mellom dem som Faderen hadde gitt ham og dem som kom til ham av seg selv på grunn av menneskelige forventninger.

«Herren trekker skillet midt gjennom disippelflokken. Han trekker det mellom dem som virkelig er hans og dem som bare fulgte med.»

Det er dette Jesus betoner når han sier: «Derfor har jeg sagt dere at ingen kan komme til meg uten at det er gitt ham av Faderen» (v. 65). Men av sammenhengen ser vi også at det ikke beror på en forutbestemmelse hvilke mennesker Faderen gir sin Sønn. Det henger nøye sammen med menneskets eget valg.

Herren setter skille

Herren trekker ikke skillet bare overfor dem som er tydelige fiender (Mat 12:30): «Den som ikke er med meg, er imot meg». Han trekker det heller ikke bare overfor de store folkeskarene som flokket seg omkring ham i et øyeblikks betatthet. Men Herren trekker skillet midt gjennom disippelflokken. Han trekker det mellom dem som virkelig er hans og dem som bare fulgte med.

Den dag i dag er det nok mange forkynnere som kan sette et klart skille overfor dem som tydelig fornektet Jesus. Kanskje trekker de det også overfor dem som er fullstendig opptatt av dette jordiske og er likegyldige overfor alt åndelig. Men de betrakter alle dem som har en ytre tilslutning til kirken, for å være troende. Samtidig kaller de hvert forsøk på å sette skille også innen kristenfolket for dømmesyke. De som ikke åpent fornektet, men fremdeles hører Guds ord, må vi anse for troende mennesker, får vi ofte høre. Men dette

stemmer ikke med det Jesus sa. Han godtar ikke en halv tro når den ikke blir til noe mer.

Dersom vi taler i Mesterens ånd, skal vår preken alltid sikte mot at sjelene blir stilt overfor en avgjørelse. Vi skal gjøre det med visdom og saktmodighet, men med bestemthet.

Og vi skal gjøre det selv om følgen blir den samme som vi ser her i Kaper-naum, nemlig at mange forlater oss og synes dette blir for mye av det gode. Hva hjelper det at mange går med i flokken uten at de omvender seg?

Du har det evige livs ord!

Den virkelige og evige livskraften kan bare gå ut fra dem som sier det samme som Simon Peter svarte da Jesus spurte om de også ville gå bort: «Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord» (v. 68). Det er et dypt vemod i dette spørsmålet som Jesus stiller de tolv etter at så mange hadde trukket seg tilbake (v. 66). Men det er også en dyp inderlighet i den bekjennelsen Peter avlegger på vegne av hele

«De som ikke åpent fornekt-
ter, men fremdeles hører
Guds ord, må vi anse for tro-
ende mennesker, får vi ofte
høre. Men dette stemmer
ikke med det Jesus sa. Han
godtar ikke en halv tro når
den ikke blir til noe mer.»

«Bare Jesu ord kan gi det
evige livet, vekke det, styrke
det og holde det oppe.»

disippelflokken, når han sier «vi». Det er en inderlighet som gleder Frelserens hjerte. Det er en bekjennelse av hva de hadde funnet og sett hos Jesus. De hadde funnet «det evige livs ord». Bare Jesu ord kan gi det evige livet, vekke det, styrke det og holde det oppe. I ham hadde de sett Kristus, «den levende Guds Sønn».

Frafallets fare

Men det mest vemodige av alt er at også innenfor den nærmeste kretsen av disipler kan det bli et skille (v. 69-71). Muligheten for frafall lurte også blant Jesu mest fortrolige venner. Judas står her i motsetning til Peters lysende bekjennelse. Sannsynligvis har Jesu ord her i Kaper-naum, der han setter en strek over alle menneskelige forventninger om en ytre herlighet i følge med ham, gjort et sterkt inntrykk på Judas. Det måtte føre til at hans brudd med Jesus i det indre begynte å bli klart for ham selv.

Det er en underlig gåte for oss at Jesus hadde utvalgt også Judas (v. 70) enda han «visste fra begynnelsen» hvem det var som skulle forråde ham (v. 64). Svaret på denne gåten kan vi bare finne i Guds vilje som hadde bestemt det slik at Jesus også måtte tåle den bitre smerten det var å ha en for-ræder sammen med seg. Det var ikke

slik at Judas var forutbestemt til å bli en forræder. Nei, Gud så at i dypet av sitt hjerte søkte Judas ikke sannheten, men sin egen, ytre vinning.

Liv eller død

Også i denne smerten må Jesu menighet følge ham. Hyklere og frafalne hører også med i menigheten i vår tid, og det er den største sorg for Guds menighet. «Og én av dere er en djevel», sa Jesus. Det vil si å ha et djevelsk sinn fylt av fiendskap overfor sannheten.

Dette ordet peker med rystende alvor på hva et vantro menneske etter

hvert utvikler seg til å bli når det forherder seg. På samme måte som Jesu disipler utvikler seg til å bli Jesus lik når de følger ham, vil et vantro sinn ende opp med å bli lik djevelen, og det må derfor dele kår med ham i den ild som er gjort i stand for djevelen og hans engler (Mat 25:41).

Lykkelig er den som til tross for alle kamper holder ut til slutt og sier som Peter: «Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord».

*Utdrag fra «Gullgruben»,
Antikkforlaget 1993.*

Den rikeste mannen

Det skjedde for lenge siden. En fattig skogsarbeider var i gang med sitt arbeid. Da kom en rik godseier forbi. Godseieren stanset og sa til tømmerhoggeren:

– I dag har jeg gjort min eiendom større. Hele dalen der nede, så langt øyet rekker, er min.

– Jaså, svarte den andre.

– Jeg eier alle jordene her, og hele bergstrekningen der oppe er også min, fortsatte godseieren.

– Jaså, og himlen der oppe med? spurte tømmerhoggeren og pekte mot skyene.

Godseieren svarte ikke. Han bare trakk på skuldrene.

– Den er min, sa den fattige tømmerhoggeren med et strålende blikk og så oppover.

Den følgende natt drømte godseieren at den rikeste mannen på stedet var død. Han våknet og var aldeles forskrekket. Det måtte jo ha vært ham selv. Hvor takknemlig han var for at det bare hadde vært en drøm.

Neste morgen fikk godseieren besøk av en nabo. De satt og talte om litt av hvert, og så sa naboen omsider:

– I natt døde den gamle skogsarbeideren av et hjerteslag.

– Er det virkelig sant? Godseieren satt lenge stille, mens underlige tanker rørte seg i hans indre.

Han – den fattige tømmerhoggeren – hadde altså vært stedets rikeste mann!

Fra Pietisten nr. 1/2013

Nattverden – den nye pakts måltid

Av Per Bergene Holm

Det som påskemåltidet var i den gamle pakt, er nattverden i den nye pakt. Det viktigste ved påskemåltidet var påskelammet, et lam som var slaktet for å gi den enkelte et dekke for Guds dom, et skjul og frigjørelse fra morderengelsens domsgjerning.

Offermåltidene

Nå var det mange offermåltid i den gamle pakt. Mye av det som ble ofret, ble også spist av dem som ofret det, i det minste noe av det. Det gjelder imidlertid ikke synd- og skyldofrene. Der skulle fettene og innvollene ofres på brennofferalteret, mens kroppen skulle brennes opp utenfor leiren. Det er understreket spesielt at dette offeret ikke skulle spises, men brennes. Offeret var gjort til synd, det bar synden og skylden og derfor måtte det tilintetgjøres og dø, for det skulle ta synden bort. Med påskelammet er det annerledes. Det skulle nettopp spises, ikke bare noe av det, men alt, rubb og stubb, med hode, føtter og innvoller.

Syndofrene, ikke minst offeret på den store forsoningsdagen, står som forbilder på Jesu lidelse og død på Golgata kors. Her møter vi det offer som bringes fram for Gud, på vegne av oss alle, et stedfortredende offer til soning for verdens synd. Det alteret kan ikke vi spise av (Heb 13:10-12). Denne offerhandlingen står vi aldeles utenfor. Det er et offer til Gud alene, ikke til noen

velbehagelig duft, men til soning. Uavhengig av personlig tilegnelse, tro eller gudsfrykt, skjer det soning, i kraft av offeret. Det skaffes til veie soning for hele verdens synd.

Påskelammet

Ved påskelammet er det hele snudd om. Her sprenges ikke blodet på alteret, her brennes det ikke noe overfor Gud. Men her skal offerlammets blod og kropp tilegnes personlig av den enkelte. Det blodet som har blitt sprengt på alteret for Gud, den kroppen som har blitt brent utenfor leiren, det skal nå den enkelte tilegne seg som sitt, spise det og få del i det.

Da Jesus innstiftet nattverden, sto han like foran sin lidelse og død. Hans blod skulle sprenges på det himmelske alter og på Golgata kors, og hans legeme skulle dø og legges i grav utenfor leiren. Denne offerhandlingen sto disiplene aldeles utenfor. Den hadde de ingen delaktighet i, ingen ros av, den sto de utenfor. Men det skjedde for dem, slik det skjedde for hele verden. Hele dette offeret er rettet mot Gud, det er til soning overfor Gud og er overhodet ikke noe offer overfor oss. Tvert i mot er det et offer for Gud, i vårt sted. Det var vi som skulle vært ofret, men så er det vår stedfortreder som dør. Et slikt offer og et slikt alter har vi intet med å ete av.

Påskemåltidet er derfor ikke noe vanlig offermåltid. I det hele tatt er

det intet som bæres fram for Gud i påskemåltidet. Likevel står påskemåltidet i den dypeste sammenheng med ofrene. Det er åndelig sett nettopp det offeret som er båret fram for Gud til soning, som den enkelte tilegner seg i påskemåltidet. Lammet ofres altså ikke i påskemåltidet, men lammet som er slaktet spises av den enkelte, slik at den enkelte får del i lammet og lammet blir ett med dem som spiser det.

Nattverden – et nådemiddel

Slik er det også med nattverden. Jesus ofrer ikke seg selv i nattverden, og langt mindre er det vi som ofrer ham noe (slik den katolske kirke lærer). Den Jesus som utgjør sitt blod for oss til soning på Golgata kors og som bar våre synder på sitt legeme opp på treet, han gir oss i nattverden del med seg. Vi får tilegne oss ham, og han blir ett med oss. I nattverden skal du og jeg få tilegne oss Jesus personlig, slik at hans lidelse og død, blir vår lidelse og død, hans rettferdighet, hellighet og lyteløshet blir vår rettferdighet, hellighet og lyteløshet.

På Golgata fikk Gud i himmelen alt han krevde av oss, der ble det gjort soning og der ble Gud en forsonet Gud. I nattverden får ikke Gud noe, han fikk alt på Golgata kors, men der får du og jeg delaktighet i Jesus selv. Derfor blir jeg aldri ferdig med å fryde meg over nattverdens forkynnelse. Den forkynner klarere enn noe hva det er å være en kristen. Det er ikke å bære noe fram for Gud, det er ikke å være slik eller slik, det er ikke å gjøre eller mene noe, men det er å ha del i Jesus. Det er å ta imot

Jesus og tilegne seg ham, slik at han blir min med alt hva han er og har gjort. Jeg får del i hans blod til soning, og dermed får jeg personlig del i syndenes forlatelse. Jeg får del i hans legeme, og dermed hans død med alle mine synder – de ble lagt i grav med Jesus – og jeg får også del i hans hellighet og rettferdighet, hans lyteløshet og dermed hans oppstandelse, velbehag og livsrett for Gud.

Det er i kraft av Jesus jeg får være en kristen, det er hans blod som er min soning, det er hans liv som er min rettferdighet. Det er ham jeg må ha.

Personlig tilegnelse

Da forstår vi hvor om å gjøre det var for Jesus å gi sine disipler sitt legeme og blod, og vi skjønner hvorfor han hadde lengtet etter å ete påskemåltidet sammen med dem. Jesu stedfortredergjerning for oss blir oss ikke til noe gagn dersom vi ikke personlig får del i den, og tilegner oss den som vår. Nå skal vi understreke at det ikke bare skjer gjennom nattverden. Det skjer først og fremst gjennom Guds ord, ved at vi hører Ordet om Guds Sønn som er gitt oss til frelse og tar i mot ham. Men i nattverden skal vi få tilegne oss Jesus på en synlig og kjennbar måte, til visshet om at Gud virkelig og i sannhet har gitt oss sin Sønn, og i forvissning om at Jesus virkelig vil at vi skal tilegne oss ham som vår – ikke fordi vi er verdige, gode, slike som passer for himmelen, men fordi vi trenger Jesus, fordi vi er syndere, slik disiplene også viste seg å være, både denne kvelden og natten som kom. Jesus

vil ikke gi oss seg selv fordi vi fortjener det, men fordi vi trenger det. Hans lidelse og død er for oss, for feilende og fallende disipler, og han vil så gjerne at vi skal ta imot det som vårt, for bare i ham ligger vår frelse.

Styrkemåltid

Skriften lærer oss også at nattverden er et styrkemåltid. Det betyr ikke at vi blir sterke i oss selv, men styrken ligger nettopp i at vi mottar Jesus. Du og jeg har ikke liv i oss selv, det gjelder også vårt fysiske liv. Vi må spise hver dag og tilføres alt vi trenger for å leve. Slik er det også med vårt åndelige liv. Vi lever bare i kraft av det vi mottar, av det vi spiser. Kilden for vårt liv er utenfor oss, i Jesus og ordet om ham. Vi styrkes ved nåden, sier Guds ord. Du har ikke mer kraft og styrke i ditt kristenliv enn du har Jesus, og lever i troen på ham. Og det gjør du nettopp ved å bli i hans ord, søke ham i ordet og nattverden.

Samfunnsmåltid

Nattverden er et måltid. Da Jesus innstiftet det, satt Jesus og disiplene sammen rundt et bord. Bordsamfunnet er noe sentralt i Skriften, det er sine venner og fortrolige en har bordsamfunn med. Derfor hører også nattverden hjemme i den fortrolige krets av troende, de som til vanlig kommer sammen i hjem og forsamling om Guds ord. Det er ikke ment å være noe offentlig, men et lukket samfunn om Herrens bord. Om de første kristne leser vi at de brøt brødet i hjemmene (Apg 2:46). Nattverdsamlingen var altså noe

ganske fortrolig, i første rekke for dem som regelmessig samlet seg om Guds ord i det enkelte hjem. Slik var jo også forskriften om påskelammet. Det var den enkelte husfar som skulle holde måltid for seg og sine.

Slik var også den første nattverd kun for den fortrolige krets av Jesu venner. Jesus velsignet maten, og så sendte han brødet og vinen ut til sine nærmeste disipler, og de sendte videre slik at alle fikk. Slik gjør vi det også hos oss, ikke fordi vi må gjøre det akkurat slik. Men vi synes det er en god skikk som understreker de helliges samfunn, et bordsamfunn, et samfunn fordi vi alle ved troen har del i den samme Frelser, Jesus Kristus. Nattverden er for dem som tror på Jesus og er født på ny ved troen på ham, slik påskemåltidet bare var for dem som var omskåret. Den som ikke er blitt omskåret på hjertet ved troen på Jesus, må først få sin sak i orden med Jesus.

Vi trenger ingen ordinert prest for å forvalte nattverden. Den er gitt til den troende forsamling og hører som sagt i første rekke hjemme i det enkelte troende hjem, og dernest blant dem som stadig kommer sammen om Guds ord og har del i de helliges samfunn.

For ordens skyld bør det likevel være slik at ikke hvem som helst deler ut nattverden, men at det er en som nyter allmenn tillit og aktelse i forsamlingen, det Skriften kaller en eldste.

Og så er det en fin skikk at når vi slik kommer sammen som brødre og søstre, så deler vi også Guds ord med hverandre og fryder oss i frelsen i Jesus.

Det haster!

Tekst og foto: Ingar Gangås

Aldri før i historien har så mange vært på reise. Det er mye interessant å se og oppleve rundt om i verden. Tilbudene fra reiseoperatørene vil ingen ende ta.

Men det er en livsreise som er viktigere. Og den vil ta slutt en dag – våre dager er talte. Det er ikke likegyldig hvordan vi kristne bruker vår tid og våre penger. Vi er kalt til å være forvaltere av det som Herren har betrodd oss. Og nå haster det med å forkynne evangeliet.

I Macusani, Peru, lever indianerne – med sine alpakkaflokker (bilde nr. 1) – på godt over 4 000 meters høyde. Det er mange slike vanskelig tilgjengelige steder som trenger å høre Ordet om Jesus.

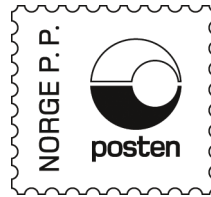
På busstasjonen i Arequipa, Peru (bilde nr. 2), hender det at de reisende får tilbud om å være med på katolsk messe før bussavgang. Det skjer ofte ulykker, og noen synes det er greit å «forsikre seg» med en ekstra velsignelse.

I Tinguipaya, Bolivia, reiser noen fortsatt med lastebil når de skal inn til storbyen (bilde nr. 3). Det er ikke alle som har råd til bussbillett.

Har vi «råd» til å unndra oss når Herren kaller oss til å være hans sendebud iblant dem?

L&E

Returadresse:
Lov og Evangelium
Rølfesnesvegen 892
5420 Rubbestadneset

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Sendebud i Kristi sted

«For Kristi kjærlighet tvinger oss, og så har vi gjort det klart for oss: Når én er død for alle, så har de alle dødd. Og han døde for alle, for at de som lever, ikke lenger skal leve for seg selv, men for ham som døde og oppstod for dem» (2Kor 5:14-15).

«Men alt dette er av Gud, han som forlikte oss med seg selv ved Kristus

og gav oss forlikelsens tjeneste. Det var Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv, så han ikke tilregner dem deres overtreidelser og la ned i oss ordet om forlikelsen. Så er vi da sendebud i Kristi sted, som om Gud selv formaner ved oss. Vi ber i Kristi sted: La dere forlike med Gud!» (5:18-20).

«Takknemlige tilhørere i Tinguipaya, Bolivia». Foto: Reidar Heian